

Geestelijke Strijd

1 Thessalonicenzen 2:17–3:5

Rev Dr Jos Strengholt

St Michael's Church, Heliopolis, 28, 30 October 2011

Heb je deze week problemen, uitdagingen of teleurstellingen meegemaakt in je leven, in je gezin, op je werk? Zo niet, dan zat je waarschijnlijk lekker in je eentje op het strand in Ain Sokhna. Dan heb je vast niet zo veel gedaan...

We moeten niet verbaasd zijn als we onderweg in het leven obstakels tegenkomen. Hoe meer we willen bereiken, des te meer zware stenen we moeten tillen.

De afgelopen vijftien jaar heb ik hier in Egypte een bedrijf geleid met vijftig medewerkers, en mijn ervaring was: elke dag moest ik door modderige wateren waden om problemen op te lossen. Mensen, projecten, geld — elke dag weer een verrassing. En eerlijk gezegd: dat is niet meer dan normaal.

Ik moet wel iets bekennen: mijn ongeduld was soms groot. Vaak kwam een collega naar me toe en zei: “We hebben een probleem.” En dan werd ik geïrriteerd. Niet netjes van mij, natuurlijk. Voor mij zijn problemen eigenlijk alleen die uitdagingen die we niet kunnen oplossen. Het leven zit vol uitdagingen, keuzes, situaties die om oplossingen vragen — dat hoort erbij. De enige plek zonder uitdagingen, waar het leven gegarandeerd rustig is, is de begraafplaats.

Als we het leven voluit leven, als we verantwoordelijk werk hebben, gezinnen, dromen, dan is de echte vraag niet: *hoe vermijden we grote problemen?* De echte vraag is: *wat doen we ermee? Hoe gaan we ermee om? Wat leren we ervan?*

Geestelijke strijd

Paulus wilde heel graag weer contact hebben met de gemeente in Thessalonica, omdat het daar moeilijk ging. In voorgaand weken hebben we we het daar al over gehad, en vandaag beginnen we daar opnieuw mee. Niet omdat ik een morbide fascinatie heb voor problemen, maar gewoon omdat ze bij het leven horen — ook bij het christelijke leven.

De apostel is daar heel duidelijk over. Hij schrijft dat hij, terwijl hij nog bij die jonge gelovigen in Thessalonica was, hen al had gewaarschuwd. “Wij zeiden jullie dat we verdrukt zouden worden.” Sterker nog: “We waren daarvoor bestemd.” (1 Thessalonicenzen 3:3-4)

“Bestemd voor vervolging.” Dat zegt Paulus. Geen ontsnappen aan dus. Dit 'bestemd' is niet dat God dit zo wenst, maar het is het logische, noodzakelijke gevolg van Jezus volgen. Onze Heere Jezus zelf zei al dat dienaren net zo behandeld zouden worden als hun Meester. Wie Hem echt volgt, heeft het niet altijd makkelijk.

Ik denk dat veel christenen het moeilijk vinden om te accepteren dat dit leven niet alleen maar gelukkig en gezond is, omdat we vaak vergeten dat God al zijn beloften van zegen en welzijn zeker

zal vervullen — maar vooral toch in het leven dat komt, niet volledig hier en nu.

Onze cultuur, met haar focus op onmiddellijke bevrediging van elk verlangen — vooral op het gebied van gezondheid, seksualiteit en materiële dingen — maakt dat extra moeilijk. We denken al snel dat we recht hebben op een comfortabel leven. Een makkelijk leven. Met alle *gadgets* die we maar kunnen bedenken. "Ik wil dat en ik wil het nu!"

Maar het evangelie schetst een heel ander beeld van het leven als christen. Dit korte leven hier op aarde is een strijd. We zitten midden in een geestelijke strijd, en ons leven is het slagveld.

Als je dat beseft, kijk je anders naar je zware lasten. De strijd kan soms zwaar zijn — maar onthoud dit: geen kroon zonder strijd, geen strijd zonder wonden.

Luister naar wat kerkvader Johannes Chrysostomus uit de vierde eeuw hierover zei:

Niemand die kiest om te vechten, verwacht de kroon te krijgen zonder zich te verwonden. En jij die besloten hebt de strijd met de duivel aan te gaan, denk niet dat je dat kunt doen zonder gevaar, terwijl je luxe verwacht. God heeft zijn beloning niet voor dit leven beloofd. Die prachtige dingen wachten op je in het leven dat nog komt.

Ja, daar is hij dan: de duivel. Paulus noemt hem ook in zijn brief. Of we het nu leuk vinden of niet: als christenen zitten we automatisch in een geestelijke strijd. Geestelijke machten spelen een rol.

De Bijbel zegt daar niet veel over — en dat is maar goed ook. We moeten die geestelijke machten niet te veel aandacht geven. Maar ze zijn wel degelijk een realiteit. Het kwaad heeft een gezicht.

Paulus probeerde een paar keer opnieuw naar Thessalonica te gaan, maar hij schrijft: "De satan heeft het ons verhinderd." De macht van het kwaad werkt actief tegen de opbouw van Gods kerk en tegen gelovigen persoonlijk.

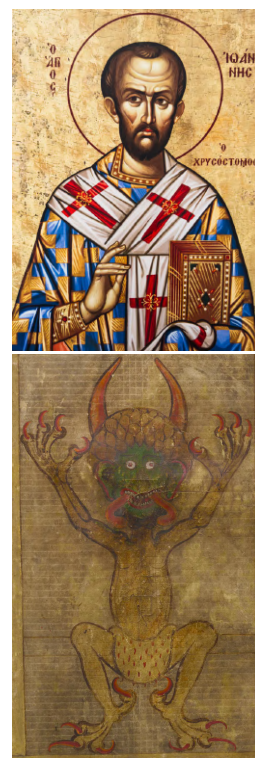
Wat staat er op het spel?

Het christelijke leven is een strijd. Maar waar gaat die strijd eigenlijk om?

Het is een strijd om goed te leven — en om goed te eindigen. Met geloof, hoop, liefde, rechtvaardigheid, heiligheid en waarheid.

En het is een strijd tégen het kwaad: tegen onrecht, leugen, haat, onderdrukking, ongeloof, lelijkheid, armoede, vervuiling en uitbuiting van mensen, en het verwoesten van de aarde.

God wil een nieuwe gemeenschap vormen rond zijn Zoon, Jezus Christus. De boze zal er alles aan doen om te voorkomen dat de kerk wordt opgebouwd in het geloof. Soms doet hij dat met harde

vervolging. Maar let op: vaak doet hij zich voor als een engel van het licht, met zachte woorden en vleierij.

De Rooms-Katholieke theoloog Thomas van Aquino zei het zo:

Zoals een slimme generaal bij een belegering zoekt naar de zwakste plek, zo zoekt de duivel onze zwakke kanten. Hij verleidt ons juist op de punten waar we het meest kwetsbaar zijn: woede, trots, en andere innerlijke zonden.

Als hij de kerk niet kapot krijgt door vervolging, probeert hij het met mooie praatjes. Met beloften van een makkelijk leven misschien. "Jij hebt ook recht op geld, en een huis, op een mooi auto. Leef daarvoor."

Een belangrijk strijdveld is de leer van het christelijk geloof. Calvin schreef dat Satan voortdurend probeert de opbouw van de kerk te hinderen, vooral door de gezonde leer aan te tasten. En ik denk dat hij gelijk heeft. Zonder een juist beeld van God — hoe kunnen we Hem kennen en voor Hem leven?

Paulus was bezorgd om het geloof van de christenen in Thessalonica. Geloof is zowel vertrouwen op God - de *daad* van geloven- als de *inhoud* van wat we geloven. Die twee horen bij elkaar en moeten steeds weer versterkt worden. Hier moeten we dus goed op letten.

We moeten bij wat we geloven altijd beginnen met de Bijbel, maar dan wel gelezen door de ogen van de hele kerk. Hierbij houd ik me bij voorkeur aan de wijsheid van de priestermonnik Vincentius van Lerium uit de vijfde eeuw. Die gaf als richtlijn voor gezonde bijbeluitleg dat we ons moeten conformeren aan "wat overal, altijd en door iedereen wordt geloofd."

De Bijbel is bron van alle waarheid, maar dan wel zoals begrepen in de heel traditie van de kerk. Je kunt dit de oecumenische consensus noemen..

Maar let wel - de strijd om het geloof speelt zich niet alleen af op in de theologische faculteiten, maar ook gewoon in het dagelijks leven: op het werk, in het huwelijk, in het gezin. Dáár woedt de strijd. De vijand wil juist die relaties beschadigen. En niets schaadt ons geloof zo veel als ontsporing in die dagelijkse relaties.

Hoe reageren we?

Het ironische is: God buigt soms de aanvallen van de boze op ons leven om, om ons te vormen. God gebruikt de boze. Soms wordt geestelijke strijd voorgesteld alsof het een soort *Star Wars* is: een goede God tegen een even sterke slechte macht. Dat is echt niet zo. Er zijn geen twee Almachtigen. Het kwaad is niet gelijk aan God. Het kwaad is al verslagen door onze Heere Jezus Christus, het is op de terugtocht — maar het kan ons onderweg nog wel behoorlijk verwonden.

Josemaría Escrivá, de oprichter van Opus Dei, schreef dat God soms pijn, eenzaamheid, tegenstand en spot toelaat — van binnen en buiten de kerk — om ons te vormen naar het beeld van Christus. En dan schenkt Hij tegelijk innerlijke rust en vreugde.

Dus kijk eens naar je problemen op een creatieve manier. Ze zijn er niet om je te breken, maar met geloof in God kunnen ze ons sterker maken, betere mensen.

Paulus reageerde als een vader. Hij wilde bij de gemeente zijn, hij was emotioneel betrokken. Omdat hij in Korinthe en niet in Thessalonica was, voelde hij zich van hen 'gescheiden,' zegt hij. Ze hadden het moeilijk dus hij wilde helpen, en zelf kon hij niet komen dus stuurde hij Timotheüs om ze bij te staan.

We hebben die bijstand nodig als we het moeilijk hebben. Als jij door moeilijke tijden gaat — op je werk, thuis, met je kinderen, met de overheid — trek je dan niet terug van je broeders en zusters. We hebben elkaar nodig. Er is niets beschamends aan het delen van je problemen. Het kan zelfs het begin van genezing zijn, van een ommekeer. Het kan je door moeilijke tijden helpen.

Paulus richt het geloofsoog van de Thessalonicenzen op de wederkomst van Christus. Houdt als je het moeilijk hebt, het lange-termijn perspectief in het oog. Ja, vandaag kan zwaar zijn, maar de lichtheid, de luchtigheid van de eeuwigheid wenkt ons.

En een tip: als je het vandaag helemaal niet moeilijk hebt, werk dan juist vandaag aan het versterken van je geloof. Een sterk geloof in onze Heere en goed inzicht in de gezonde leer vandaag zijn je wapens voor morgen als de strijd hevig is.

Conclusie

Geloof heeft permanent onderhoud nodig. Je leest je bijbel, je bidt, je leeft in gemeenschap met je kerk, maar ook problemen, stress, moeilijkheden, kunnen werken aan het onderhoud van je geloof. Het kan je sterker maken— net als trainen in de sportschool. De oefening is vreselijk, het kan heel pijnlijk zijn, maar de spieren die het gevolg zijn, zijn prachtig.

God en zijn Woord leren kennen, helpt ons om staande te blijven — op het werk, in het gezin, in alle omstandigheden. Laat die omstandigheden je niet neerdrukken, maar je juist sterker maken in geloof. De strijd is onvermijdelijk maar wie volhoudt tot het einde, die wint.

En wat zullen we trots zijn op de littekens van het leven, als de strijd gewonnen is en we gekroond worden met heerlijkheid.

+ In de naam van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest. Amen.